EUROPEISKA KOMMISSIONEN

GENERALSEKRETARIAT

REPR. BRYSSEL
2019 -10- 11
UM2019/37321/BRYR
Dnr.
Kat: 4.1.5

Bryssel, den 11. 10. 2019
SG-Greffe(2019) D/ 14908

SVERIGES STÄNDIGA
REPRESENTATION VID
EUROPEISKA UNIONEN
Square de Meeûs, 30
1000 BRUXELLES
BELGIQUE

Formell underrättelse – Överträdelse nummer 2019/2222

Generalsekretariatet ber er att vidarebefordra den bifogade skrivelsen till utrikesministern.

Generalsekreteraren genom

p.o.

Robert ANDRECS

Bilaga: C(2019) 6662 final

SE

Commission européenne/Europese Commissie, 1049 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË - Tel. +32 2 299 11 11
http://ec.europa.eu/dgs/secretariat_general
E-mail: sg-greffe-certification@ec.europa.eu

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel, den 10.10.2019

2019/2222
C(2019) 6662 final

Fru Minister,

Kommissionen vill fästa den svenska regeringens uppmärksamhet på införlivandet i svensk lagstiftning av direktiv 2011/92/EU om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/52/EU av den 16 april 2014 (nedan kallat *direktivet* eller *MKB-direktivet*). Kommissionen har identifierat vissa fall av felaktigt införlivande, som kommer att presenteras i denna skrivelse.

Lagstiftning

Bedömningen bygger på följande lagstiftning:

- Miljöbalk (1998:808)
- Miljöbedömningsförordning (2017:966)
- Miljöprövningsförordning (2013:251)
- Plan- och bygglag (2010:900)
- Plan- och byggförordning (2011:338)
- Väglag (1971:948)
- Vägförordning (2012:707)
- Lag om vissa rörledningar (1978:160)
- Lag (1995:1649) om byggande av järnväg
- Förordning (2012:708) om byggande av järnväg
- Ellag (1997:857)
- Elförordning (2013:208)
- Naturgaslag (2005:403)
- Naturgasförordning (2006:1043)
- Förordning (1998:901) om verksamhetsutövares egenkontroll
- Regeringsformen (1974:152)
- Tryckfrihetsförordning (1949:105)
- Delgivningslag (2010:1932)
- Förvaltningslag (2017:900)
- Lag (2010:921) om mark- och miljödomstolar
- Rättegångsbalk (1942:740)

Utrikesminister Margot WALLSTRÖM
Utrikesdepartementet
Arvfurstens palats
Gustav Adolfs torg 1
SE - 103 23 Stockholm

Commission européenne, B-1049 Bruxelles – Belgique
Europese Commissie, B-1049 Brussel – België
Telephone: (32-2) 299 11. 11.

- Lag (1996:242) om domstolsärenden
- Lag (1986:765) med instruktion för Riksdagens ombudsmän
- Lag (1994:1219) om den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna
- Förordning (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken
- Rättshjälpslag (1996:1619)
- Förordning (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna
- Skadeståndslag (1972:207)
- Förordning (2011:1237) om miljöprövningsdelegationer
- Förordning (2012:259) om miljösanktionsavgifter
- Brottsbalk (1962:700)

Det noteras att ingen ny eller ändrad lagstiftning som införlivar direktivet har anmälts till kommissionen sedan december 2017.

Inledande anmärkningar

I enlighet med artikel 1.1 i MKB-direktivet ska det direktivet tillämpas för bedömningen av inverkan på miljön av sådana offentliga och privata projekt som kan antas medföra betydande påverkan på miljön. Det fastställer i huvudsak harmoniserade minimikrav för förfarandet, vilka måste vara uppfyllda innan ett projekt godkänns (t.ex. miljöfrågor som ska beaktas, allmänhetens deltagande, miljömyndigheternas deltagande, innehållet i de slutliga besluten). I linje med försiktighetsprincipen och principen att förebyggande åtgärder bör vidtas, bör inverkan på miljön beaktas på ett så tidigt stadium som möjligt vid all teknisk planläggning och i olika beslutsprocesser (se skäl 2 i MKB-direktivet).

Syftet med direktiv 2014/52/EU om ändring av direktiv 2011/92/EU är att klargöra förfarandet för miljökonsekvensbeskrivningen, förbättra miljökonsekvensbedömningens kvalitet och innehåll och anpassa förfarandet för miljökonsekvensbeskrivning till miljöbedömningar för andra EU-ordningar. Detta innebär att ändringar skulle göras av befintlig nationell lagstiftning som införlivar direktiv 2011/92/EU.

I samband med bedömningen av den nationella lagstiftningens förenlighet med direktiv 2014/52/EU tog kommissionen tillfället i akt att kontrollera den svenska lagstiftningens förenlighet med MKB-direktivet som helhet, dvs. direktiv 2011/92/EU i dess ändrade lydelse enligt direktiv 2014/52/EU.

Analys

Artikel 1

I artikel 1.2 föreskrivs följande:

2. I detta direktiv gäller följande definitioner:
   (a) projekt:
   – utförande av byggnads- eller anläggningsarbeten eller andra installationer eller arbeten,
   – andra ingrepp i den naturliga omgivningen och i landskapet, inklusive mineralutvinning.
   (b) exploatör: den som ansöker om tillstånd för ett privat projekt eller den offentliga myndighet som tar initiativ till ett projekt.
   (c) tillstånd: den ansvariga myndighetens eller de ansvariga myndigheternas beslut, som ger exploatören rätt att genomföra projektet.

(d) allmänhet: en eller flera fysiska eller juridiska personer och, i enlighet med nationell lagstiftning eller praxis, sammanslutningar, organisationer eller grupper av dessa.
(e) berörd allmänhet: den allmänhet som berörs eller kan antas bli berörd av, eller som har ett intresse av, de beslutsprocesser på miljöområdet som avses i artikel 2.2. Icke-statliga miljöskyddsorganisationer som uppfyller kraven i nationell lagstiftning ska enligt denna definition anses ha ett sådant intresse.
(f) ansvarig myndighet eller ansvariga myndigheter: den eller de myndigheter som medlemsstaterna utser för att utföra de uppgifter som följer av detta direktiv.
(g) miljökonsekvensbedömning: ett förfarande som består av
i) exploatörens utarbetande av en miljökonsekvensbeskrivning, i enlighet med artikel 5.1 och 5.2,
ii) genomförande av samråd i enlighet med artikel 6 och, i tillämpliga fall, artikel 7,
iii) den ansvariga myndighetens granskning av den information som läggs fram i miljökonsekvensbeskrivningen och eventuell kompletterande information, om så krävs, från exploatören i enlighet med artikel 5.3 samt all relevant information som inhämtas via samråden enligt artiklarna 6 och 7,
iv) den ansvariga myndighetens motiverade slutsats om projektets betydande miljöpåverkan, med beaktande av resultaten av den granskning som avses i led iii och, i tillämpliga fall, dess egen kompletterande granskning, och
v) integrering av den ansvariga myndighetens motiverade slutsats i något av de beslut som avses i artikel 8a.

Det förefaller som om artikel 1.2 a–e inte har införlivats.

Artikel 1.2 g ii avser genomförande av samråd i enlighet med artikel 6 och, i tillämpliga fall, artikel 7. Det förefaller som om denna bestämmelse har införlivats genom 6 kap. 28 § 1 a miljöbalken som nämner samråd "om hur en miljökonsekvensbeskrivning ska avgränsas". De svenska myndigheterna uppmanas att klargöra hur ett krav på att "avgränsa" miljökonsekvensbeskrivningen motsvarar kraven i artiklarna 6 och 7 som rör den möjlighet som ska ges myndigheter och allmänheten att informeras och kunna yttra sig över de uppgifter som lämnas av exploatören. Kommissionen anser i detta skede att denna punkt inte är i överensstämmelse med direktivet. Det noteras också att artikel 6 i sig inte är korrekt införlivad.

Kommissionen erinrar om att direktivet måste införlivas på ett klart och precist sätt och att endast administrativa förfaranden inte är tillräckligt för ett korrekt införlivande[1].

Artikel 1.2 g iii förefaller ha införlivats genom 6 kap. 28 § miljöbalken. Den nationella bestämmelsen tycks sakna ett uttryckligt krav för den ansvariga myndigheten att granska den information som läggs fram i miljökonsekvensbeskrivningen och eventuell kompletterande information som erhållits från exploatören och/eller via samråd.

Artikel 1.2 g iv har införlivats genom 6 kap. 28 § miljöbalken. Den nationella bestämmelsen föreskriver att den som avser att bedriva verksamheten eller vidta åtgärden ska ge in miljökonsekvensbeskrivningen till den ansvariga myndigheten, som ska slutföra miljöbedömningen. Denna bestämmelse anger, till skillnad mot direktivet, inte att förfarandet för miljökonsekvensbedömning ska innefatta den ansvariga myndighetens motiverade slutsats om projektets betydande miljöpåverkan, med beaktande av resultaten av den granskning som avses i artikel 1.2 g iii och, i tillämpliga fall, dess egen kompletterande granskning, Denna punkt är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Artikel 1.2 g v har införlivats genom 6 kap. 28 § miljöbalken. Bestämmelsen preciserar inte att den ansvariga myndigheten ska integrera en motiverad slutsats i beslutet att

[1] Domstolens dom i mål C-168/85, kommissionen/Italien, REG 1986, s. 2945, punkt 13 [ej i svensk översättning].

bevilja tillstånd. Kommissionen anser därför att den ovannämnda bestämmelsen inte har införlivats med nationell lagstiftning på ett korrekt sätt.

Artikel 2

Artikel 2.1 har följande lydelse:

> 1. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av deras art, storlek eller lokalisering blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras miljöpåverkan innan tillstånd ges. Dessa projekt anges i artikel 4.

På grundval av direktivets bestämmelse är det tydligt att direktivet för de projekt som definieras i artikel 4 kräver både ett tillstånd och en bedömning av projektens miljöpåverkan.

Det noteras här att införlivandet av bilaga II har betydande brister på så sätt att vissa av projekten endast är föremål för ett anmälningsförfarande i Sverige och att det inte, på grundval av tillgänglig information, krävs att den ansvariga myndigheten reagerar på anmälan på något sätt, än mindre behandlar den som en ansökan om tillstånd som kräver ett beslut. Frågan behandlas närmare nedan i samband med bilaga II. Det noteras vidare att passivitet/underlåtenhet (till exempel i fråga om anmälda verksamheter) inte kan överklagas enligt svensk rätt, vilket kommer att förklaras nedan i samband med artikel 11.2.

Det förefaller dessutom som om regeringen på grundval av 17 kap. miljöbalken kan utföra en tillåtlighetsprövning för ett visst antal projekt, varav vissa förtecknas i bilaga I och vissa i bilaga II till direktivet. Det förefaller som om prövningen avslutas med regeringens tillåtlighetsbeslut. Sverige uppmanas att klargöra den roll tillåtlighetsprövningen och tillåtlighetsbeslutet har i det faktiska tillståndsförfarandet för det enskilda projektet. Sverige uppmanas att förklara om regeringens beslut motsvarar ett tillstånd enligt direktivet och om inte vilken roll tillåtlighetsprövningen och tillåtlighetsbeslutet har i praktiken och i princip för den tillståndsgivande myndigheten. Sverige uppmanas också att klargöra vilken information och hur detaljerad information om miljöpåverkan regeringen har tillgång till och som ligger till grund för regeringens tillåtlighetsbeslut.

Artikel 3

Artikel 3.2 har följande lydelse:

> 2. Effekterna på faktorerna som avses i punkt 1 ska även omfatta sådana förväntade effekter till följd av projektets utsatthet för risker för allvarliga olyckor och/eller katastrofer som är relevanta för det berörda projektet.

Det förefaller som om artikel 3.2 inte har införlivats. Kommissionen anser att detta är en grundläggande bestämmelse, vilket redan erkänts av Europeiska unionens domstol[2]. Miljökonsekvensbedömningens räckvidd utvidgades genom direktiv 2014/52/EU till att också omfatta risker för allvarliga olyckor/katastrofer. Kommissionen anser att bestämmelsen därför behöver införlivas och att den svenska lagstiftningen därför inte är korrekt på denna punkt.

[2] Domstolens dom av den 3 mars 2011 i mål C-50/09, kommissionen/Irland.

Artikel 4

Artikel 4 har följande lydelse:

1. Om inte annat följer av artikel 2.4 ska projekt som redovisas i bilaga I bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10.

2. Om inte annat följer av artikel 2.4 ska medlemsstaterna när det gäller projekt som redovisas i bilaga II bestämma om projektet ska bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10. Medlemsstaterna ska bestämma detta genom

a) granskning från fall till fall,
eller
b) gränsvärden eller kriterier som fastställs av medlemsstaten.

Medlemsstaterna får besluta att tillämpa båda de förfaranden som anges i leden a och b.

3. Vid granskning från fall till fall eller fastställande av gränsvärden eller kriterier enligt punkt 2 ska de relevanta urvalskriterier som fastställs i bilaga III beaktas. Medlemsstaterna får fastställa gränsvärden eller kriterier som avgör när projekt varken behöver omfattas av ett beslut enligt punkterna 4 och 5 eller en miljökonsekvensbedömning, och/eller gränsvärden eller kriterier som avgör när projekt under alla omständigheter ska genomgå en miljökonsekvensbedömning utan att omfattas av ett beslut enligt punkterna 4 och 5.

4. I fall där medlemsstaterna kräver att en behovsbedömning ska ske för projekt som förtecknas i bilaga II, ska exploatören lämna information om projektets art och den betydande miljöpåverkan som det kan antas medföra. En detaljerad förteckning över sådan information som ska lämnas finns i bilaga II.A. Exploatören ska i tillämpliga fall ta hänsyn till tillgängliga resultat från andra relevanta bedömningar av miljöpåverkan som utförts i enlighet med annan unionslagstiftning än detta direktiv.

Exploatören får även lämna en beskrivning av projektets särdrag och/eller åtgärder som planeras för att undvika eller förebygga vad som annars skulle kunna ha medfört en betydande negativ miljöpåverkan.

5. Den ansvariga myndigheten ska fatta sitt beslut baserat på den information som exploatören lämnar i enlighet med punkt 4, i tillämpliga fall med hänsyn till resultatet av preliminära kontroller eller bedömningar av miljöpåverkan som utförts i enlighet med annan unionslagstiftning än detta direktiv. Beslutet ska offentliggöras och:

a) om det beslutas att en miljökonsekvensbedömning krävs, ange huvudskälen till varför det krävs en sådan bedömning, med hänvisning till de relevanta kriterier som anges i bilaga III, eller

b) om det beslutas att en miljökonsekvensbedömning inte krävs, ange huvudskälen till varför det inte krävs en sådan bedömning, med hänvisning till de relevanta kriterier som anges i bilaga III och, om exploatören föreslår detta, ange projektets särdrag och/eller planerade åtgärder för att undvika eller förebygga vad som annars kanske skulle ha utgjort betydande negativ miljöpåverkan,

6. Medlemsstaterna ska se till att den ansvariga myndigheten fattar sitt beslut så snart som möjligt och inom en period på högst 90 dagar från den dag exploatören lämnat all information som krävs enligt punkt 4. I undantagsfall, t.ex. beroende på projektets art, komplexitet, lokalisering eller omfattning, kan den ansvariga myndigheten förlänga tidsfristen för att fatta sitt beslut. I så fall ska den ansvariga myndigheten skriftligen informera exploatören om skälen till detta och om beräknat beslutsdatum.

Det förefaller som om artikel 4.1 har införlivats genom 6 kap. 20 § och 9 kap. 1 § miljöbalken samt 6 § miljöbedömningsförordningen. 6 kap. 20 § miljöbalken nämner inte särskilt de verksamheter som förtecknas i bilaga I utan hänvisar till miljöfarlig verksamhet (i kapitel 9) och vattenverksamhet, vilket skulle kunna täcka vissa av de verksamheter som förtecknas i bilaga I.

Den åtgärd som införlivar bilaga I till direktivet är 6 § miljöbedömningsförordningen. Denna bestämmelse hänvisar till verksamheter som antas medföra en betydande miljöpåverkan enligt 6 kap. 20 § första stycket 2 miljöbalken och förtecknar verksamheterna.

Miljöbedömningsförordningen införlivar dock inte hela bilaga I eftersom förordningen inte tar upp alla verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktivet. Bilaga I har därför inte införlivats korrekt och följaktligen har inte heller artikel 4.1 införlivats korrekt. Det felaktiga införlivandet av bilaga I behandlas i detalj nedan.

Det förefaller som om artikel 4.2 har införlivats genom 6 kap. 20 § och 9 kap. 1 § miljöbalken samt 6 § miljöbedömningsförordningen. Den bestämmelse i miljöbalken som kräver en miljöbedömning för vissa verksamheter eller åtgärder (6 kap. 20 §) avser tillstånd för projekt som rör naturområden, miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet och verksamheter som kräver tillåtlighetsprövning från regeringen. Dessa bestämmelser är i huvudsak allmänna och det är inte alltid klart om de omfattar vissa verksamheter som avses i bilaga II.

Vad gäller sektorsspecifik lagstiftning är det inte tydligt hur den omfattar verksamheter som avses i bilaga II. Det är på grundval av tillgänglig information inte heller tydligt hur den sektorsspecifika lagstiftningen säkerställer att de projekt som förtecknas i bilaga II till direktivet åtminstone kommer att bli föremål för en behovsbedömning innan de beviljas tillstånd. Det är vidare inte tydligt hur bilaga II har införlivats, eftersom det förefaller som om inte alla projekt som förtecknas i den bilagan återges i den svenska lagstiftningen och att inte alla projekt som förtecknas i den bilagan är föremål för en behovsbedömning. Bilaga II har därför inte införlivats korrekt och följaktligen har inte heller artikel 4.2 införlivats korrekt. Det felaktiga införlivandet av bilaga II behandlas i detalj nedan.

Det förefaller som om artikel 4.3 främst har införlivats genom 6 kap. 23–25 och 46 §§ miljöbalken samt 8–13 §§ miljöbedömningsförordningen. Kraven verkar också ingå i den sektorsspecifika lagstiftningen, nämligen i 25 § väglagen, 3 kap. 8 och 8 a §§ vägförordningen, 4 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 4 § lagen om byggande av järnväg, 8 och 8 a §§ förordningen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen, 2 kap. 7 § naturgaslagen och 2 kap. 5 § plan- och bygglagen (PBL). Det verkar som om lagstiftningen kräver att de kriterier som ingår i denna lagstiftning beaktas när det beslutas om ett projekt ska bli föremål för en behovsbedömning eller inte. Eftersom bilaga II inte har införlivats på ett korrekt sätt och eftersom det verkar som om inte alla projekt i bilaga II tas upp i den svenska lagstiftningen, blir dock följden att även införlivandet av artikel 4.3 är felaktigt. Det förefaller vidare som om den sektorsspecifika lagstiftningen ger inte bara den tillståndsgivande myndigheten utan även länsstyrelsen möjlighet att pröva betydande miljöpåverkan från fall till fall. Införlivandet är därför inte tydligt och den svenska lagstiftningen är således inte korrekt på denna punkt.

Det förefaller som om artikel 4.4 har införlivats genom 6 kap. 24 § 1 miljöbalken och 8 § miljöbedömningsförordningen. Relevanta bestämmelser har också införts i den sektorsspecifika lagstiftningen i 25 § väglagen, 3 kap. 8 och 8 a §§ vägförordningen, 4 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 4 § lagen om byggande av järnväg, 8 och 8 a §§ förordningen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen, 2 kap. 7 § naturgaslagen och 2 kap. 5 § PBL.

Vissa av de projekt som förtecknas i bilaga II har införlivats genom ett antal sektorsspecifika lagar och förordningar, som kräver att exploatören lämnar information om projektets art och den betydande miljöpåverkan som det kan antas medföra. I detta hänseende hänvisar den sektorsspecifika lagstiftningen direkt till 6 kap. 24 § miljöbalken och 8 § miljöbedömningsförordningen som preciserar vilken information som ska lämnas. Införlivandet av bilaga II har dock befunnits vara felaktigt. Den sektorsspecifika lagstiftningen hänvisar till 6 kap. 24 § miljöbalken, som är tillämplig på projekt som förtecknas i bilaga I till direktivet och inte bilaga II. Den svenska lagstiftningen föreskriver att verksamheter som avses i 6 kap. 20 § första stycket 2 och som inte är verksamheter enligt bilaga I ska undersökas angående huruvida de kan antas medföra en betydande miljöpåverkan och huruvida en miljöbedömning ska göras.

Det förefaller vidare som om bilaga II.A inte har införlivats fullständigt korrekt i svensk lagstiftning.

Sverige uppmanas därför att klargöra hur det säkerställs att det system som föreskrivs i artikel 4.4 införlivas korrekt, eftersom artikel 4.4 i sig är felaktigt införlivad, bilaga II är felaktigt införlivad och kraven i bilaga II.A är spridda över olika bestämmelser i miljöbalken och miljöbedömningsförordningen.

Det förefaller som om artikel 4.5 har införlivats genom 6 kap. 26 § miljöbalken och 14 § miljöbedömningsförordningen. Relevanta bestämmelser har också införts i 15 § väglagen, 3 kap. 8 och 9 §§ vägförordningen, 4 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 4 § lagen om byggande av järnväg, 8–9 §§ förordningen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen och 2 kap. 7 § naturgaslagen.

Kommissionen anser att syftet med artikel 4.5 är att klargöra och effektivisera förfarandet för behovsbedömning och att bestämmelsen måste införlivas fullständigt i nationell lagstiftning. Den svenska lagstiftningen nämner inte hänsynstagande till resultatet av preliminära kontroller, endast miljöbedömningar. Eftersom det verkar som om inte alla verksamheter som omfattas av bilaga II är föremål för åtminstone ett krav på behovsbedömning, är emellertid införlivandet av denna bestämmelse felaktigt.

Vidare är varken led a eller b korrekt införlivade, eftersom det verkar som om bilaga II inte har införlivats korrekt. Kommissionen anser således att artikel 4.5 inte har införlivats korrekt.

Det förefaller som om artikel 4.6 första stycket har införlivats genom 14 § miljöbedömningsförordningen, 3 kap. 9 § vägförordningen och 9 § förordningen om byggande av järnväg. Införlivandelagstiftningen kräver att den ansvariga myndigheten ska avgöra frågan senast 90 dagar efter det att ansökan gavs in. Införlivandet av bilaga II har befunnits vara felaktigt, vilket påverkar kvaliteten på införlivandet av denna bestämmelse som därför också betraktas som felaktigt.

Det förefaller som om artikel 4.6 andra stycket har införlivats genom 14 § miljöbedömningsförordningen. Denna bestämmelse ger länsstyrelsen befogenhet att förlänga tidsfristen för att fatta beslut. Kommissionen anser att införlivandet är oklart eftersom det förefaller som om bilaga II inte har införlivats korrekt och då kommissionen inte har identifierat några motsvarande bestämmelser i den sektorsspecifika lagstiftningen. Sverige uppmanas därför att lämna ytterligare förklaringar om införlivandet av denna bestämmelse i direktivet. Kommissionen anser i detta skede att denna punkt inte har införlivats korrekt.

Artikel 5

De relevanta delarna av artikel 5 har följande lydelse:

> 1. Om det krävs en miljökonsekvensbedömning ska exploatören utarbeta och inlämna en miljökonsekvensbeskrivning. Den information som exploatören ska lämna ska åtminstone omfatta
> [...]
> f) den kompletterande information som specificeras i bilaga IV och som är relevant med hänsyn till ett visst projekts eller typ av projekts specifika egenskaper och den miljöpåverkan det kan antas få.
>
> När ett yttrande enligt punkt 2 har avgetts, ska miljökonsekvensbeskrivningen baseras på yttrandet och innehålla de uppgifter som skäligen kan behövas för att nå en motiverad slutsats om projektets betydande miljöpåverkan, med hänsyn till rådande kunskaper och bedömningsmetoder. Exploatören ska, i syfte att undvika dubbelarbete, vid utarbetandet av miljökonsekvensbeskrivningen beakta tillgängliga resultat från andra relevanta bedömningar om miljöpåverkan som gjorts till följd av annan unionslagstiftning eller nationell lagstiftning.
>
> 2. Om exploatören så begär ska den ansvariga myndigheten, med beaktande av den information som exploatören lämnat i synnerhet om projektets specifika egenskaper, däribland dess lokalisering och tekniska kapacitet, och den miljöpåverkan det antas medföra, avge ett yttrande om hur omfattande och detaljerad den information ska vara som exploatören ska lämna i miljökonsekvensbeskrivningen, i enlighet med punkt 1 i den här artikeln. Den ansvariga myndigheten ska samråda med de myndigheter som avses i artikel 6.1 innan den avger sitt yttrande.
>
> Medlemsstaterna får även kräva att de ansvariga myndigheterna avger ett yttrande som avses i första stycket, oberoende av om exploatören begär det eller inte.
>
> 3. För att se till att miljökonsekvensbeskrivningen är fullständig och av god kvalitet ska
> [..]
> c) den ansvariga myndigheten vid behov be exploatören om kompletterande information, i enlighet med bilaga IV, som är av direkt relevans för att nå en motiverad slutsats om projektets betydande miljöpåverkan.

Det förefaller som om artikel 5.1 f har införlivats genom 16–19 §§ miljöbedömningsförordningen. Kommissionen betonar att syftet med artikel 5.1 som helhet är att klargöra kravet på vad miljökonsekvensbeskrivningen ska innehålla. Kommissionen noterar i detta hänseende att bilaga IV inte har införlivats korrekt eftersom flera punkter i den bilagan inte har införts i den svenska lagstiftningen. Kommissionen anser således att införlivandet av artikel 5.1 f jämförd med bilaga IV är felaktigt. Sverige uppmanas att lämna klargöranden om hur det avsedda systemet i artikel 5.1 och bilaga IV i fråga om miljökonsekvensbeskrivningens innehåll och exploatörernas rättssäkerhet, är fullständigt och säkerställs på ett klart och precist sätt i svensk lagstiftning. Införlivandet av bilaga IV behandlas i detalj nedan.

Det förefaller som om artikel 5.1 andra stycket har införlivats genom 6 kap. 32 § miljöbalken. Även om den nationella lagstiftningen kräver att detaljeringsgraden hålls på en rimlig nivå och medger att den som utformar miljökonsekvensbeskrivningen kan begära att länsstyrelsen redovisar sin bedömning i frågan, är denna redovisning inte bindande enligt nationell rätt, såsom anges uttryckligen i 6 kap. 32 § miljöbalken. I detta hänseende noterar kommissionen att direktivet kräver att miljökonsekvensbeskrivningen ska "baseras på" det yttrande som avgetts av den ansvariga myndigheten. Det är oklart för kommissionen vad ordalydelsen av den nationella bestämmelsen medför för exploatören. Direktivet syftar på denna punkt till att säkerställa rättssäkerhet för exploatören så att denne kan utarbeta en miljökonsekvensbeskrivning som är förenlig

med och bemöter alla aspekter som den ansvariga myndigheten har tagit upp i yttrandet. Kommissionen uppmanar därför Sverige att förklara införlivandet på denna punkt. Kommissionen anser i detta skede att införlivandet är felaktigt.

Det förefaller som om artikel 5.2 första stycket sista meningen, om den ansvariga myndighetens skyldighet att samråda med de myndigheter som avses i artikel 6.1 innan den avger sitt yttrande, inte har införlivats.

Det förefaller som om artikel 5.2 andra stycket har införlivats genom 6 kap. 32 § miljöbalken. Kommissionen noterar att Sverige har valt det förfarande som anges i bestämmelsen i direktivet. Även om det inte är obligatoriskt uppvisar införlivandet på denna punkt samma tvetydiga inslag som förklarats ovan angående artikel 5.1 andra stycket. Kommissionen uppmanar därför Sverige att förklara införlivandet även på denna punkt. Kommissionen anser i detta skede att införlivandet är felaktigt på grund av dess tvetydighet.

Artikel 5.3 c förefaller ha införlivats genom 20 § förvaltningslagen. Det är riktigt att det i förvaltningslagen, som även gäller miljöbedömningar och sektorsspecifika verksamheter, anges att en myndighet ska hjälpa den enskilde om en framställning är ofullständig eller oklar och får besluta att förelägga den enskilde att avhjälpa en brist, men kommissionen noterar att direktivets bestämmelse hänvisar till bilaga IV i direktivet. Som förklaras ovan angående artikel 5.1 f är bilaga IV inte korrekt införlivad, eftersom flera punkter som förtecknas i den bilagan inte har införlivats med nationell lagstiftning. Kommissionen uppmanar därför Sverige att förklara hur det vid införlivandet av direktivet har säkerställts att de ansvariga myndigheterna på ett korrekt och fullständigt sätt kan ge exploatörerna råd om vilken information som behövs för miljökonsekvensbeskrivningen. Eftersom bilaga IV har införlivats felaktigt anser kommissionen att även artikel 5.3 c inte är korrekt införlivad.

Artikel 6

De relevanta delarna av artikel 6 har följande lydelse:

> 1. [...] Medlemsstaterna ska fastställa närmare bestämmelser för hur detta samråd ska gå till.
>
> 2. För att se till att den berörda allmänheten på ett effektivt sätt kan delta i beslutsprocesserna ska allmänheten informeras elektroniskt och genom offentliga meddelanden eller på annat lämpligt sätt om följande frågor i ett tidigt skede av de beslutsprocesser på miljöområdet som avses i artikel 2.2, och senast så snart som information rimligen kan lämnas.
> [...]
> d) Vilka beslut som kan komma att fattas eller, i förekommande fall, utkastet till beslut.
> [...]
> 3. Medlemsstaterna ska inom rimliga tidsramar se till att den berörda allmänheten får tillgång till följande:
> [...]
> c) I enlighet med bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/4/EG av den 28 januari 2003 om allmänhetens tillgång till miljöinformation, annan information än den som avses i punkt 2 i den här artikeln, som är relevant för beslutet i enlighet med artikel 8 i detta direktiv och som blir tillgänglig efter det att den berörda allmänheten har informerats i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.
> [...]
> 6. För de olika etapperna ska det fastställas rimliga tidsramar [...] för
> [...] b) de myndigheter som avses i punkt 1 och för den berörda allmänheten att förbereda sig och på ett effektivt sätt delta i beslutsprocessen på miljöområdet, i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

Vad gäller artikel 6.1 sista meningen visar kommissionens analys att vissa bestämmelser i den sektorsspecifika lagstiftningen föreskriver att synpunkter ska lämnas skriftligen, såsom 18 § förordningen om byggande av järnväg. Inga bestämmelser har dock hittats som förklarar närmare hur samråden går till. Sverige uppmanas att förklara vilka närmare bestämmelser som har fastställts, både i den allmänna lagstiftning som införlivar direktivet och i den sektorsspecifika lagstiftningen.

Det förefaller som om artikel 6.2 inledningen har införlivats genom 6 kap. 39 och 41 §§ miljöbalken, 20 § miljöbedömningsförordningen, 17 § väglagen, 3 kap. 16 § vägförordningen, 5 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 7 § lagen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen, 2 kap. 7 § naturgaslagen, 2 kap. 8 § naturgasförordningen och 2 kap. 19 och 21 §§ PBL. Den nationella lagstiftningen införlivar inte den sista delen av inledningen till artikel 6.2, som kräver att allmänheten ska informeras i ett tidigt skede av de beslutsprocesser på miljöområdet som avses i artikel 2.2, och senast så snart som information rimligen kan lämnas. Den sektorsspecifika lagstiftningen förefaller inte, bortsett från vägförordningen och naturgaslagen, införliva kravet att allmänheten ska informeras "elektroniskt". Införlivandet är således inte korrekt på denna punkt.

Det förefaller som om artikel 6.2 d i direktivet inte har införlivats med nationell rätt.

Det förefaller som om artikel 6.3 c har införlivats genom 6 kap. 39 § miljöbalken. Det är inte klar av den nationella bestämmelsen att kravet i direktivet på denna punkt, som innebär att den berörda allmänheten ska få tillgång till annan information än den som avses i artikel 6.2, som är relevant för beslutet i enlighet med artikel 8 och som blir tillgänglig efter det att den berörda allmänheten har informerats i enlighet med artikel 6.2, har införlivats. Denna punkt är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Det förefaller som om artikel 6.6 b har införlivats genom 6 kap. 39 § miljöbalken. Införlivandelagstiftningen nämner inte alls myndigheter. Det verkar därför inte finnas några bestämmelser om tidsramarna för att samråda med myndigheter. Den sektorsspecifika lagstiftningen hänvisar direkt till bestämmelserna i miljöbalken. Kommissionen anser därför att artikel 6.6 b i direktivet är felaktigt införlivad i nationell lagstiftning.

Artikel 8

Artikel 8 har följande lydelse:

> Resultaten av samråden och de uppgifter som har inhämtats enligt artiklarna 5–7 ska vederbörligen beaktas vid tillståndsgivningen.

Det förefaller som om artikel 8 har införlivats genom 6 kap. 43 § miljöbalken. Denna bestämmelse nämner inte kravet att "resultaten av samråden och de uppgifter som har inhämtats" enligt artiklarna 5–7 "vederbörligen" ska beaktas. I stället kräver den nationella bestämmelsen att den som prövar tillståndsfrågan ska ta hänsyn det som kommit fram under handläggningen av målet eller ärendet.

Vidare hänvisar delar av den sektorsspecifika lagstiftningen direkt till bestämmelserna i miljöbalken (såsom 4 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 8 a § ellagen, 2 kap. 7 § naturgaslagen och 4 kap. 34 § PBL) medan annan sektorsspecifik lagstiftning innehåller en särskild bestämmelse om att resultatet av samråd och yttranden ska "beaktas" (såsom 18 § väglagen och 2 kap. 15 § lagen om byggande av järnväg). Även de lagar som har en särskild bestämmelse underlåter dock att föreskriva att informationen i fråga

"vederbörligen" ska beaktas. Ordet "vederbörligen" lades till direktivet genom direktiv 2014/52/EU och det bygger på kraven i artikel 6.8 i Århuskonventionen[3]. Direktivet har därför inte införlivats korrekt på denna punkt.

Artikel 8a

De relevanta delarna av artikel 8a har följande lydelse:

> 1. Beslutet att bevilja tillstånd ska åtminstone innehålla följande uppgifter:
> a) Den motiverade slutsats som avses i artikel 1.2 g iv.
> b) Alla miljövillkor som bifogas beslutet, en beskrivning av projektets särdrag och/eller planerade åtgärder för att undvika, förebygga eller minska och om möjligt motverka betydande negativ miljöpåverkan samt, i tillämpliga fall, kontrollåtgärder.
>
> 2. I beslutet om att avslå en tillståndsansökan ska de huvudsakliga skälen till avslaget anges.
>
> [...]
>
> 4. I enlighet med de krav som avses i punkt 1 b ska medlemsstaterna se till att projektets särdrag och/eller planerade åtgärder för att undvika, förebygga eller minska och om möjligt motverka betydande negativ miljöpåverkan vidtas av exploatören och ska besluta om förfarandena avseende kontroll av betydande negativ miljöpåverkan.
>
> Den typ av faktorer som ska kontrolleras och kontrollens varaktighet ska vara rimlig i förhållande till projektets art, lokalisering och omfattning samt i förhållande till hur betydande dess miljöpåverkan är.
> [...]
> 5. Medlemsstaterna ska se till att den ansvariga myndigheten fattar de beslut som avses i punkterna 1–3 inom en rimlig tidsperiod.
>
> 6. Den ansvariga myndigheten ska förvissa sig om att den motiverade slutsats som avses i artikel 1.2 g iv, eller de beslut som avses i punkt 3 i den här artikeln, fortfarande är aktuell när den fattar beslut om att bevilja eller avslå en tillståndsansökan. Medlemsstaterna får därför fastställa tidsramar för hur länge den motiverade slutsats som avses i artikel 1.2 g iv eller de beslut som avses i punkt 3 i den här artikeln ska vara giltiga.

Artikel 8a.1 förefaller har införlivats genom 6 kap. 28 och 43 §§, 19 kap. 1 § och 22 kap. 25 § miljöbalken, 7 § förvaltningslagen, 17 kap. 7 § rättegångsbalken, 4 och 6 §§ lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 8 a och 11 §§ ellagen, 2 kap. 7 och 9 §§ naturgaslagen, 4 kap. 34 § PBL och 2 kap. 9 § lagen om byggande av järnväg.

Kommissionen erinrar om att den anförde ovan att artikel 1.2 g iv och v om motiverade slutsatser och integreringen av dem i det slutliga beslutet enligt artikel 8a inte hade införlivats korrekt i den svenska lagstiftningen. Sett tillsammans med det felaktiga införlivandet, anser kommissionen att artikel 8a.1 a om den motiverade slutsatsen inte har införlivats korrekt.

Det förefaller dessutom som om artikel 8a.1 b har införlivats genom 6 kap. 43 § och 22 kap. 25 § miljöbalken, 6 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 11 § ellagen, 2 kap. 9 § naturgaslagen, 4 kap. 34 § PBL och 2 kap. 9 § lagen om byggande av järnväg. Dessa bestämmelser förefaller inte kräva att "projektets särdrag och/eller planerade åtgärder för att undvika, förebygga eller minska och om möjligt motverka betydande negativ miljöpåverkan samt, i tillämpliga fall, kontrollåtgärder" ingår i beslutet. Denna punkt har

[3]Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europas (UNECE) konvention av den 25 juni 1998 om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor ("Århuskonventionen").

således inte införlivats korrekt i svensk lagstiftning.

Artikel 8a.2 förefaller ha införlivats genom 28 § lagen om domstolsärenden och 32 § förvaltningslagen. Det förutsätts att lagen om domstolsärenden är tillämplig på alla förfaranden som prövas av (miljö)domstolarna och att förvaltningslagen är tillämplig på alla förfaranden som prövas av länsstyrelser, kommuner och olika sektorsmyndigheter. Bestämmelsen i förvaltningslagen föreskriver dock endast att ett beslut som kan antas påverka någons situation på ett inte obetydligt sätt ska innehålla en klargörande motivering. Bestämmelsen införlivar därför inte på ett klart sätt det krav som infördes genom direktiv 2014/52/EU om att ett beslut om att avslå en tillståndsansökan ska ange de huvudsakliga skälen till avslaget. Denna punkt är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Det förefaller som om artikel 8a.4 första stycket har införlivats genom 26 kap. 19 § miljöbalken, 1 § förordningen om verksamhetsutövares egenkontroll samt 4 kap. 14 § och 11 kap. 2 och 3 §§ PBL.

Det har anförts ovan att det förefaller som att artikel 8a.1 b inte har införlivats korrekt eftersom den nationella lagstiftningen inte kräver att "projektets särdrag och/eller planerade åtgärder för att undvika, förebygga eller minska och om möjligt motverka betydande negativ miljöpåverkan samt, i tillämpliga fall, kontrollåtgärder" ingår i beslutet. Eftersom det inte är tydligt att dessa särdrag och/eller åtgärder ingår i beslutet är det följaktligen inte klart hur det har säkerställts att dessa särdrag/åtgärder har införlivats och kontrolleras. Det verkar särskilt inte som att ett sådant krav är konsekvent infört i den sektorsspecifika lagstiftningen eller att den relevanta sektorsspecifika lagstiftningen innehåller en hänvisning till miljöbalken eller förordningen om verksamhetsutövares egenkontroll, som förefaller innehålla vissa bestämmelser avseende kontroll av miljöpåverkan från verksamheter eller åtgärder som är tillståndspliktiga enligt svensk rätt.

Det förefaller som om artikel 8a.4 andra stycket inte har införlivats.

Vad gäller artikel 8a.5 och 8a.6 noterar kommissionen att Sverige i sitt förklarande dokument som gavs in som en del av anmälan av den lagstiftning som införlivar direktiv 2014/52/EU angav att de relevanta bestämmelserna återfinns i 6 kap. 28 och 43 §§, 19 kap. 1 §, 22 kap. 25 § och 26 kap. miljöbalken, förordningen om verksamhetsutövares egenkontroll, 7 och 20 §§ förvaltningslagen, 12, 13 och 29 §§ lagen om domstolsärenden, 17 kap. 7 § och 42 kap. 6 § rättegångsbalken, 4 och 6 §§ lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 11 § ellagen, 2 kap. 7 och 9 §§ naturgaslagen, 4 kap. 14 och 34 §§ och 11 kap. PBL samt 2 kap. 9 § lagen om byggande av järnväg.

Kommissionen noterar dock att ingen av de nämnda bestämmelserna införlivar kraven i artikel 8a.5 och artikel 8a.6. I artikel 8a.5 krävs att det fastställs rimliga tidsramar för att fatta beslut om tillstånd. Bestämmelsen säkerställer rättslig och administrativ säkerhet för exploatörer och därför måste införlivandelagstiftningen ange vilka tidsramar som betraktas som en rimlig tidsperiod (t.ex. genom att fastställa uttryckliga tidsfrister). Ett sådant krav saknas i den nämnda lagstiftningen.

Artikel 8a.6 rör giltigheten av beslut om miljökonsekvensbedömningar och det är en ny bestämmelse som infördes genom direktiv 2014/52/EU. Bestämmelsen kräver att den motiverade slutsats som avses i artikel 1.2 g iv, eller de beslut som avses i artikel 8a.3, fortfarande är aktuell när den ansvariga myndigheten fattar beslut om att bevilja eller avslå en tillståndsansökan. Ett sådant krav saknas i den nämnda nationella lagstiftningen.

Kommissionen erinrar också om att den anförde ovan att artikel 1.2 g iv och v om motiverade slutsatser och integreringen av dem i det slutliga beslutet enligt artikel 8a inte hade införlivats korrekt i den svenska lagstiftningen.

Artikel 9

I artikel 9 föreskrivs följande:

> 1. När ett beslut om att bevilja eller avslå en tillståndsansökan har fattats, ska den eller de ansvariga myndigheterna omedelbart informera allmänheten och de myndigheter som avses i artikel 6.1 om detta enligt nationella förfaranden och se till att allmänheten och de myndigheter som avses i artikel 6.1, i tillämpliga fall med beaktande av de fall som avses i artikel 8a.3, får tillgång till följande:
>
> a) Information om innehållet i beslutet och varje villkor som är knutet till detta, i enlighet med artikel 8a.1 och 8a.2.
>
> b) Information om de huvudsakliga skäl och överväganden som beslutet grundar sig på, och även om förfarandet för allmänhetens deltagande. Detta inbegriper även en sammanfattning av samrådsresultaten och de uppgifter som inhämtats enligt artiklarna 5–7 och hur dessa resultat har införlivats eller på annat sätt beaktats, särskilt de synpunkter som mottagits från den utsatta medlemsstat som avses i artikel 7.
>
> 2. Den eller de ansvariga myndigheterna ska informera alla medlemsstater med vilka samråd har hållits i enlighet med artikel 7 genom att till dem vidarebefordra den information som avses i punkt 1 i den här artikeln.
>
> De medlemsstater med vilka samråd har hållits ska se till att denna information görs tillgänglig på lämpligt sätt för den berörda allmänheten på det egna territoriet.

Det förefaller som om artikel 9.1 inledningen har införlivats genom 6 kap. 44 § miljöbalken. I den bestämmelsen anges inte att det är allmänheten och de myndigheter som avses i artikel 6.1 som ska informeras, trots att denna bestämmelse i direktivet ändrades för att uttryckligen ange vilka parter som måste informeras. Det verkar inte heller som om någon bestämmelse i den sektorsspecifika lagstiftningen hänvisar till kravet att informationen ska ges "omedelbart". Detta är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Det förefaller som om artikel 9.1 b andra meningen har införlivats genom 18 § väglagen och 17 kap. 7 § rättegångsbalken. Ingen av dessa bestämmelser hänvisar till kraven i artikel 9.1 b andra meningen, som infördes genom direktiv 2014/52/EU. Denna punkt är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Det förefaller som om artikel 9.2 har införlivats genom 6 kap. 45 § miljöbalken, 18 § väglagen, 4 § lagen om vissa rörledningar, 2 kap. 15 § lagen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen och 2 kap. 7 § naturgaslagen. Bestämmelserna i miljöbalken anger inte vilken typ av information som ska lämnas utöver avgörandet. Detsamma gäller sektorsspecifik lagstiftning, som hänvisar direkt till bestämmelserna i miljöbalken.

Artikel 9a

> Medlemsstaterna ska se till att den eller de ansvariga myndigheterna fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv på ett objektivt sätt och inte ger upphov till en situation som kan leda till en intressekonflikt.
>
> Om den ansvariga myndigheten även är exploatör ska medlemsstaterna, inom ramen för deras organisation av administrativa befogenheter, på ett lämpligt sätt åtminstone skilja oförenliga funktioner åt när de fullgör de skyldigheter som följer av detta direktiv.

Det förefaller som om artikel 9a har införlivats genom 21 kap. 1 § och 22 kap. 1 § miljöbalken, 3 och 4 §§ förordningen om miljöprövningsdelegationer, 18 § väglagen, 2 kap. 15 § lagen om byggande av järnväg samt 1 kap. 9 §, 11 kap. 3 § och 12 kap. 2 § regeringsformen.

Kommissionen noterar att införlivandelagstiftningen föreskriver om de olika myndigheternas öppenhet och självständighet i allmänhet men att den inte nämner fall där den ansvariga myndigheten även är exploatör. Kommissionen anser att denna brist inte är i överensstämmelse med direktivet. Detta kan särskilt bli aktuellt i fall där en kommun agerar både som exploatör och ansvarig myndighet.

Kraven i artikel 9a infördes genom direktiv 2014/52/EU på grundval av domstolens avgörande i mål C-474/10[4], som krävde en uppdelning i funktionshänseende, på så sätt att en administrativ enhet inom en ansvarig myndighet/exploatör tillerkänns ett verkligt självbestämmande. Detta innebär bland annat att denna enhet ska ges egna förvaltnings- och personalresurser och att den därmed får möjlighet att fullgöra sina uppgifter.

Artikel 10

Artikel 10 har följande lydelse:

> Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2003/4/EG, ska bestämmelserna i detta direktiv inte påverka de ansvariga myndigheternas skyldighet att iaktta de begränsningar som åläggs genom nationella lagar och andra författningar samt tillämplig rättspraxis om affärs- och industrihemligheter, inklusive immateriella rättigheter, och om hänsynstagande till allmänna intressen.
>
> När artikel 7 äger tillämpning ska, i fråga om översändandet av information till en annan medlemsstat och mottagandet av sådan information, de begränsningar gälla som tillämpas i den medlemsstat där projektet föreslås bli utfört.

På grundval av tillgänglig information har denna bestämmelse inte införlivats med svensk lagstiftning.

Artikel 11

De relevanta delarna av artikel 11 har följande lydelse:

> 1. Medlemsstaterna ska inom ramen för den relevanta nationella lagstiftningen se till att de medlemmar av den berörda allmänheten
>
> (a) som har ett tillräckligt intresse, eller
>
> (b) som hävdar att en rättighet kränks, när detta utgör en förutsättning enligt en medlemsstats förvaltningsprocessrättsliga lagstiftning,
>
> har rätt att få den materiella eller formella giltigheten av ett beslut, en handling eller en underlåtenhet som omfattas av bestämmelserna om allmänhetens deltagande i detta direktiv prövad i domstol eller något annat oberoende och opartiskt organ som inrättats genom lag.
>
> 2. Medlemsstaterna ska fastställa i vilket skede beslut, handlingar eller underlåtenhet kan prövas.

[4] Dom av den 20 oktober 2011 i mål C-474/10, Department of the Environment for Northern Ireland mot Seaport (NI) Ltd m.fl.

3. Vad som utgör ett tillräckligt intresse och kränkning av en rättighet ska fastställas av medlemsstaterna, i enlighet med målet att ge den berörda allmänheten en omfattande rätt till rättslig prövning. För det ändamålet ska det intresse som en icke-statlig organisation som uppfyller kraven i artikel 1.2 har anses tillräckligt i den mening som avses i punkt 1 a i den här artikeln. Sådana organisationer ska också anses ha rättigheter som kan kränkas i den mening som avses i punkt 1 b i den här artikeln.

4. Bestämmelserna i denna artikel ska inte utesluta möjligheten av ett preliminärt prövningsförfarande inför en förvaltningsmyndighet och ska inte påverka kravet att de administrativa prövningsförfarandena ska vara uttömda innan rättsliga prövningsförfaranden får användas, om detta krav finns enligt den nationella lagstiftningen.

Sådana förfaranden ska vara rättvisa, snabba och inte oöverkomligt kostsamma.

5. För att främja den faktiska tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel ska medlemsstaterna se till att praktisk information om rätten till rättslig prövning i domstol och i administrativ ordning görs tillgänglig för allmänheten.

Det förefaller som om artikel 11 har införlivats genom 16 kap. 12 § och 19 kap. 1 § miljöbalken, 1 kap. 2 § och 5 kap. 1 § lagen om mark- och miljödomstolar, 4, 12 och 38 §§ lagen om domstolsärenden, 13 kap. 6, 8, 10–12 och 16 §§ samt 4 kap. 34 § PBL och 7, 22, 29 samt 42–44 §§ förvaltningslagen.

Det är kommissionens uppfattning att tillståndsgivning för miljöfarlig verksamhet omfattas av reglerna i miljöbalken. Verksamheter som inte är miljöfarliga men som kan kräva en miljökonsekvensbedömning enligt direktivet (t.ex. de projekt som förtecknas i punkt 12 i bilaga II till direktivet) omfattas av PBL. Tillstånd enligt miljöbalken beviljas av länsstyrelsen (för projekt med mindre påverkan på miljön) eller mark- och miljödomstol (för projekt med mer betydande påverkan på miljön). Tillstånd som beviljats av länsstyrelser överklagas först till mark- och miljödomstolen och därefter till Mark- och miljööverdomstolen. Tillstånd enligt PBL (i form av planer) beviljas av kommunen och kan överklagas till länsstyrelsen och vidare till mark- och miljödomstolen och därefter till Mark- och miljööverdomstolen.

Vad gäller artikel 11.1 förefaller det som om miljöbalken föreskriver att den som ett beslut eller en dom angår får överklaga ett beslut eller en dom enligt miljöbalken. PLB jämförd med 42 § förvaltningslagen föreskriver att ett beslut får överklagas av den som beslutet angår, om det har gått honom eller henne emot. Det är på grundval av dessa bestämmelser oklart om medlemmar av den berörda allmänheten har rätt att överklaga beslut som omfattas av direktivet. Kommissionen erinrar om att definitionen av *berörd allmänhet* är "den allmänhet som berörs eller kan antas bli berörd av" beslutet. En person kan beröras av ett beslut utan att vara den person som beslutet angår. dvs. utan att vara part i själva förfarandet.

Kommissionen noterar även att PBL vidare verkar begränsa tillgången till överklagandeförfarandet genom skyldigheter att tidigt ha deltagit i ärendet. En person får endast överklaga ett beslut om en detaljplan om denne under granskningstiden hos kommunen skriftligen har framfört synpunkter som inte har blivit tillgodosedda. Detta är inte i överensstämmelse med direktivet såsom det har tolkats av domstolen (mål C-263/08[5]).

Det framgår vidare att när ett tillstånd meddelas i första instans av mark- och miljödomstolen, kan denna dom endast överklagas till mark- och miljööverdomstolen. Möjligheten att överklaga beslutet i första instans av mark- och miljödomstolen tycks

[5] Dom av den 5 oktober 2009, mål C-263/08, Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening.

begränsa tillgången till ett prövningsförfarande och ger därmed upphov till tvivel om överensstämmelse. Sverige uppmanas att förklara hur tillgången till ett omprövningsförfarande för ett beslut som fattas i första instans av en administrativ myndighet säkerställs. Kommissionen anser i detta skede att sådan tillgång inte kan garanteras eftersom prövningstillstånd tycks krävas för att överklaga ett tillstånd som har utfärdats av en administrativ myndighet.

Kommissionen noterar också att på grundval av tillgängliga uppgifter finns det inga administrativa eller processuella regler som anger räckvidden för överklagandeinstansens prövning. Direktivet kräver i detta hänseende att både den materiella och den formella giltigheten av ett beslut ska kunna överklagas. Inte heller denna punkt är därför i överensstämmelse med direktivet.

Vad gäller artikel 11.2 förefaller det som om underlåtenhet/passivitet inte kan överklagas enligt allmänna svenska förvaltnings- och processrättsliga regler, om inte underlåtenheten/passiviteten är bekräftad i en dom eller ett beslut. Detta är inte i överensstämmelse med direktivet.

Vad gäller artikel 11.3 första meningen förfaller det som om det för överklaganden enligt miljöbalken inte har fastställts i lag vem som ska anses vara berörd person. I denna formella underrättelse tas även upp att definitionen av *berörd allmänhet* i artikel 1 e inte har införlivats. Vem som är berörd person bestäms i stället från fall till fall. Endast administrativ praxis kan dock inte ersätta införlivande i lagstiftning av detta krav. Vad gäller överklaganden som bygger på PBL, får som anges ovan en person överklaga ett beslut om en detaljplan endast om denne under granskningstiden hos kommunen skriftligen har framfört synpunkter som inte har blivit tillgodosedda. Denna punkt i direktivet har därför inte införlivats korrekt.

I fråga om artikel 11.3 andra meningen, som gäller talerätt för icke-statliga organisationer, noterar kommissionen att samma frågor om bristande överensstämmelse gäller för sådana organisationer som för "berörda personer" när sådana organisationer har för avsikt natt överklaga ett beslut taget på grundval av miljöbalken. Vad gäller PBL verkar det som om miljöorganisationer har talerätt förutsatt att det överklagade beslutet förväntas få negativa effekter på miljön. Det kan ifrågasättas om PBL föreskriver ett sådant krav för icke-statliga miljöorganisationer. Vidare är även organisationer föremål för regeln att en person (organisation) får överklaga ett beslut om en detaljplan endast om den under granskningstiden hos kommunen skriftligen har framfört synpunkter som inte har blivit tillgodosedda. Denna punkt i direktivet har därför inte införlivats korrekt.

I fråga om artikel 11.4 erinrar kommissionen om att det inte finns några administrativa eller processuella regler som anger räckvidden för överklagandeinstansens prövning. Samma begränsningar av talerätten för berörda personer och för icke-statliga miljöorganisationer (enligt miljöbalken och PBL) gäller även i administrativa överklaganden.

Det verkar som att artikel 11.5 inte har införlivats och att tydlig information om hur allmänheten kan överklaga ett beslut om tillstånd inte finns tillgänglig i praktiken. Sverige uppmanas att klargöra hur det har säkerställts att allmänheten informeras om rätten till rättslig prövning i domstol och i administrativ ordning.

Kommissionen anser att artikel 11 inte har införlivats korrekt.

Bilaga I

Bilaga I rör projekt som avses i artikel 4.1 i direktivet.

I punkt 1 i bilaga I anges följande:

> 1. Råoljeraffinaderier (utom fabriker som enbart tillverkar smörjmedel ur råolja) och anläggningar för förgasning eller kondensering av minst 500 ton stenkol eller bituminös skiffer per dag.

Denna punkt förefaller ha införlivats genom 1 kap. 1 § och 6 kap. 20 § miljöbalken, 1 och 6 §§ miljöbedömningsförordningen samt 11 kap. 1, 2 och 7 §§ miljöprövningsförordningen. De nationella bestämmelserna nämner inte stenkol, vilket gör införlivandet felaktigt.

I punkt 2 b i bilaga I anges följande:

> b) Kärnkraftverk och andra kärnreaktorer, inklusive nedmontering eller avveckling av sådana kraftverk eller reaktorer (1) (utom forskningsanläggningar som producerar och omvandlar klyvbara och fertila material och vilkas högsta kontinuerliga termiska effekt inte överstiger 1 kilowatt).

Denna punkt förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 21 kap. 7 § miljöprövningsförordningen. De nationella bestämmelserna nämner kärnkraftverk och andra kärnreaktorer, men inte nedmontering eller avveckling av sådana kraftverk eller reaktorer (utom forskningsanläggningar som producerar och omvandlar klyvbara och fertila material och vilkas högsta kontinuerliga termiska effekt inte överstiger 1 kilowatt). Denna punkt är således felaktigt införlivad.

I punkt 3 b v i bilaga I anges följande:

> enbart för lagring (planerad för mer än tio år) av bestrålat kärnbränsle eller radioaktivt avfall på en annan plats än framställningsplatsen.

Det förefaller som om denna bestämmelse har införlivats genom 29 kap. 58–59 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser verkar inte uttryckligen avse lagring planerad för mer än tio år eller sådan lagring på en annan plats än framställningsplatsen. Sverige uppmanas att ytterligare klargöra lagstiftningens räckvidd och hur den motsvarar direktivet på denna punkt.

I punkt 4 b i bilaga I anges följande:

> Anläggningar för produktion av ickejärnmetaller utifrån malmer, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 15 kap. 11–12 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser rör sådana anläggningar som avses i direktivets bestämmelse, men det verkar som om tillståndsplikten för anläggningarna är beroende av deras produktionskapacitet (mer än 1 000 ton respektive högst 1 000 ton). Anläggningarna ska följaktligen ha tillstånd av kategori A eller B. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet, som inte gör skillnad mellan anläggningar beroende på deras produktionskapacitet.

I punkt 5 i bilaga I anges följande:

5. Anläggningar för utvinning av asbest samt för behandling och omvandling av asbest och produkter som innehåller asbest: beträffande produkter av asbestcement med en årlig produktion av mer än 20 000 ton färdiga produkter, beträffande friktionsmaterial med en årlig produktion av mer än 50 ton färdiga produkter och beträffande annan asbestanvändning med en årlig förbrukning av mer än 200 ton.

Denna punkt förefaller ha införlivats genom 6 § 1 miljöbedömningsförordningen och 4 kap. 16 § samt 14 kap. 15–16 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser gäller utvinning av asbest och behandling eller omvandling av asbest, men vad gäller produkter som innehåller asbest finns inte någon angivelse i lagstiftningen av behandling och omvandling. Anläggningarna ska följaktligen ha tillstånd av kategori A eller B. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet, eftersom lagstiftningen endast avser tillverkning av asbestbaserade produkter men inte behandling och omvandling av dessa.

I punkt 6 a–c och e–f i bilaga I anges följande:

Integrerade kemiska anläggningar, dvs. anläggningar för tillverkning i industriell skala av ämnen med användning av kemiska omvandlingsprocesser, där flera enheter är sammanställda och har ett funktionellt samband med varandra och som är till för

(a) framställning av organiska baskemikalier,
(b) framställning av oorganiska baskemikalier,
(c) framställning av fosfor-, kväve- eller kaliumbaserade gödselmedel,
[...]
(e) framställning av läkemedel med användning av en kemisk eller biologisk process,
(f) framställning av sprängämnen.

Punkt 6 a–c och e–f förefaller ha införlivats genom 12 kap. 1–34, 38–39 och 42–43 §§ miljöprövningsförordningen samt 2 § 2 miljöbedömningsförordningen och punkt 6 b i bilagan till denna. 12 kap. 1–22 §§ miljöprövningsförordningen, som införlivar led a, förtecknar olika organiska föreningar, men det är oklart om denna förteckning är uttömmande. Punkt 6 inledningen verkar inte ha införlivats. Samma frågeställning uppstår vad gäller 12 kap. 23–32 §§ miljöprövningsförordningen, som införlivar led b. Det verkar vidare som om tillståndsgivning för anläggningarna, enligt samtliga ovannämnda led, är beroende av deras produktionskapacitet (20 000/1 000 ton per kalenderår). Anläggningarna ska följaktligen ha tillstånd av kategori A eller B. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet, som inte gör skillnad mellan anläggningar beroende på deras produktionskapacitet.

I punkt 7 c i bilaga I anges följande:

(c) Anläggning av en ny väg med fyra eller flera körfält, eller uträtning och/eller breddning av en befintlig väg med två eller färre körfält så att den får fyra eller fler körfält, där en sådan ny väg eller uträtad och/eller breddad sträcka av en väg skulle ha en oavbruten längd av 10 km eller mer.

Införlivandelagstiftningen, som verkar vara 6 § 7 miljöbedömningsförordningen, anger vägar med minst fyra körfält, men den anger inte breddning av vägar, varför införlivandet är ofullständigt.

I punkt 8 b i bilaga I anges följande:

(g) Hamnar, lastnings- och lossningskajer som har förbindelse med land och yttre hamnar (med undantag av färjekajer), vilka kan anlöpas av fartyg på mer än 1 350 ton.

Artikel 8.2 b förefaller ha införlivats genom 24 kap. 1 § miljöprövningsförordningen. Införlivandelagstiftningen föreskriver om hamnar men inte om lastnings- och lossningskajer som har förbindelse med land och yttre hamnar.

I punkt 9 i bilaga I anges följande:

> 9. Anläggningar för bortskaffande av farligt avfall enligt artikel 3.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall genom förbränning, kemisk behandling enligt definitionen i bilaga I till det direktivet, under rubrik D9 eller deponering.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 29 kap. 2, 5, 7, 23–25, 27, 36 och 71–72 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser rör sådana anläggningar som avses i direktivets bestämmelse men det förefaller som om tillståndsgivning för anläggningarna är beroende av deras produktionskapacitet (högst 10 ton per dygn men högst 2 500 ton per kalenderår / mer än 2 500/10 000/25 000 ton per kalenderår). Det verkar vidare som om införlivandelagstiftningen inte specifikt nämner kemisk behandling utan snarare behandling i allmänhet. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet motsvarar direktivet, som inte gör skillnad mellan anläggningar beroende på deras produktionskapacitet.

I punkt 10 i bilaga I anges följande:

> 10. Anläggningar med kapacitet för mer än 100 ton per dag för bortskaffande av icke-farligt avfall genom förbränning eller kemisk behandling enligt definition i bilaga I till direktiv 2008/98/EG under rubrik D9.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 29 kap. 9, 11, 15, 20, 30 och 68 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser rör sådana anläggningar som avses i direktivets bestämmelse men det förefaller som om den minsta produktionskapacitet som införlivats inte motsvarar den minsta produktionskapacitet som anges i bestämmelsen i direktivet. Det verkar vidare som om införlivandelagstiftningen inte specifikt nämner kemisk behandling utan snarare behandling i allmänhet. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

I punkt 11 i bilaga I anges följande:

> 11. System för uttag av grundvatten eller konstgjord grundvattenbildning, där den årligen uttagna eller tillförda vattenvolymen är lika med eller överstiger 10 miljoner kubikmeter.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom punkt 10 1 i bilagan till miljöbedömningsförordningen. Denna bestämmelse avser utvinning av grundvatten och grundvattenbildning som avses i direktivet, men det verkar inte fastställas någon minimimängd, såsom anges i direktivet. Det verkar vidare som om införlivandelagstiftningen endast är tillämplig på infrastrukturprojekt, vilket inskränker tillämpningen av direktivets bestämmelse. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

I punkt 12 a–b i bilaga I anges följande:

> 12. a) Anläggningar för överledande av vatten mellan avrinningsområden, där överledandet syftar till att förebygga möjlig vattenbrist och där mängden överfört vatten överstiger 100 miljoner kubikmeter per år.
>
> b) I alla andra fall, anläggningar för överledande av vatten mellan avrinningsområden där i det ursprungliga avrinningsområdet det genomsnittliga flödet över flera år överstiger

2 000 miljoner kubikmeter per år och där den överförda vattenmängden överstiger 5 % av det flödet.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom punkt 10 m i bilagan till miljöbedömningsförordningen. Den bestämmelsen avser överledande som avses i direktivets bestämmelse, men det verkar som om den andra delen av punkt 12 a och b inte har införlivats, vilket betyder att fall där överledandet syftar till att förebygga möjlig vattenbrist och där mängden överfört vatten överstiger 100 miljoner kubikmeter per år inte omfattas. Det verkar vidare som om införlivandelagstiftningen endast är tillämplig på infrastrukturprojekt, vilket inskränker tillämpningen av direktivets bestämmelse. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

I punkt 13 i bilaga I anges följande:

13. Avloppsreningsverk med en kapacitet som överstiger 150 000 personekvivalenter enligt definitionen i artikel 2.6 i rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 28 kap. 1–2 §§ miljöprövningsförordningen. Dessa bestämmelser rör sådana avloppsreningsverk som avses i bestämmelsen i direktivet, men det förefaller som att varken miljöprövningsförordningen eller lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster, som den förordningen hänvisar till, hänvisar till direktiv 91/271/EEG eller definitionen i detta direktiv, vilket gör införlivandet ofullständigt.

I punkt 15 i bilaga I anges följande:

15. Dammar och andra anläggningar avsedda för uppdämning eller permanent lagring av vatten, där den nya eller tillförda mängden uppdämt eller lagrat vatten överstiger 10 miljoner kubikmeter.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom punkt 10 g i bilagan till miljöbedömningsförordningen. Den bestämmelsen avser dammar och andra anläggningar som avses i direktivets bestämmelse, men den nämner inte uppdämning eller permanent lagring utan endast långvarigt bruk, vilket gör införlivandet felaktigt.

I punkt 16 b i bilaga I anges följande:

16. [...]
b) för transport av koldioxidströmmar (CO_2) för geologisk lagring, inklusive därtill hörande tryckstegringsstationer.

Den förefaller ha införlivats genom 6 § 5 miljöbedömningsförordningen. Den bestämmelsen rör rörledningar för transport av koldioxidströmmar (CO_2) för geologisk lagring som avses i bestämmelsen i direktivet, men den nämner inte därtill hörande tryckstegringsstationer. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

I punkt 22 i bilaga I anges följande:

22. Lagringsplatser enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG av den 23 april 2009 om geologisk lagring av koldioxid.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 29 kap. 60–61 §§ miljöprövningsförordningen. De bestämmelserna rör geologisk lagring av koldioxid

såsom avses i direktivets bestämmelse. De hänvisar dock inte till direktiv 2009/31/EG. Det verkar vidare som om tillståndsplikten för anläggningarna är beroende av deras produktionskapacitet (mer än 100 000 ton), vilket inskränker tillämpningen av direktivets bestämmelse. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet, som inte gör skillnad mellan anläggningar beroende på deras produktionskapacitet.

I punkt 23 i bilaga I anges följande:

> 23. Anläggningar för avskiljning av CO_2-strömmar för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG från anläggningar som omfattas av denna bilaga, eller från vilka den årliga avskiljningen av CO_2 är minst 1,5 megaton.

Det förefaller som om denna punkt har införlivats genom 29 kap. 62–63 §§ miljöprövningsförordningen. De bestämmelserna rör sådana anläggningar som avses i direktivets bestämmelse. De hänvisar dock inte till direktiv 2009/31/EG. Det verkar vidare som att kravet på årlig avskiljning av CO_2 på minst 1,5 megaton inte har införlivats, vilket inskränker tillämpningen av direktivets bestämmelse. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

I punkt 24 i bilaga I anges följande:

> 24. Ändringar eller utvidgningar av projekt som tas upp i denna bilaga, om sådana ändringar eller utvidgningar i sig själva uppfyller de eventuella tröskelvärden som anges i denna bilaga.

Den förefaller ha införlivats genom 2 § miljöbedömningsförordningen. Denna bestämmelse nämner inte utvidgningar, vilket inskränker tillämpningen av direktivets bestämmelse. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

Bilaga II

Bilaga II rör projekt som avses i artikel 4.2 i direktivet. För de projekt som redovisas i bilaga II ska medlemsstaterna bestämma om projektet ska bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10 i direktivet. Denna bestämning kallas vanligen ”behovsbedömning”.

Som en inledande anmärkning påpekar kommissionen att bedömningen av den svenska lagstiftningens förenlighet med kraven i bilaga II till direktivet, jämförd med artikel 4.2 i detta, visar att införlivandet i Sverige är spritt över flera olika delar av miljöbalken och flera andra lagtexter som bygger på miljöbalken.

På grundval av tillgängliga uppgifter om verksamheter som är tillståndspliktiga eller kräver ett tillåtlighetsbeslut i enlighet med 9, 11 eller 17 kap. miljöbalken, föreskrivs skyldigheten att göra en behovsbedömning i 6 kap. 23 § miljöbalken. Vilka specifika typer av verksamheter detta rör anges närmare i 9, 11 och 17 kap. miljöbalken och i en underordnad förordning till balken, nämligen miljöprövningsförordningen. För vissa typer av miljöfarlig verksamhet som är förtecknad i bilaga II till direktivet och för vilka ett tillstånd enligt 9 kap. miljöbalken inte är obligatoriskt, föreskrivs skyldigheten att göra en behovsbedömning i ytterligare en annan underordnad förordning till miljöbalken, nämligen i 26 a § förordning (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Avseende vissa typer av verksamheter som förtecknas i bilaga II till direktivet föreskrivs skyldigheten att göra en behovsbedömning i sektorsspecifik lagstiftning.

Det verkar särskilt som om 6 kap. 20 och 23 §§ samt 9 kap. 1 § miljöbalken är avsedda att vara så kallade "uppsamlingsbestämmelser" (nedan kommer dessa bestämmelser att kallas *uppsamlingsbestämmelserna*). Deras syfte förefaller att vara att täcka all miljöfarlig verksamhet, oberoende av om den täcks eller inte täcks av andra bestämmelser i svensk lagstiftning som medför ett krav på att göra en behovsbedömning av verksamheten för att bestämma om den kommer att medföra en betydande miljöpåverkan. På grundval av detta verkar det som om det förväntas att exploatören kommer att nå slutsatsen att hans eller hennes projekt måste bli föremål för en behovsbedömning och/eller genomgå en full miljökonsekvensbedömning genom att utesluta sin verksamhet från tillämpningsområdet för andra bestämmelser. Omfattningen av skyldigheten att göra en behovsbedömning för olika typer av projekt framgår därför inte lika klart och tydligt av den svenska lagstiftningen som av bilaga II till direktivet.

Som kommer att förklaras närmare nedan innehåller den svenska lagstiftningen dessutom för ett antal projektkategorier ytterligare begränsningar/villkor som avgör om projektet ska bli föremål för en behovsbedömning eller inte. Bilaga II till direktivet innehåller inte motsvarande begränsningar/villkor och Sverige uppmanas därför att avseende dessa projektkategorier förklara hur det har säkerställts att inga av de projektkategorier som förtecknas i bilaga II till direktivet faller utanför tillämpningsområdet för skyldigheten att göra en behovsbedömning på grundval av ytterligare begränsningar/villkor som föreskrivs i svensk lagstiftning.

Slutligen, vilket också kommer att utvecklas närmare nedan, föreskriver den svenska lagstiftningen för ett antal av de projektkategorier som förtecknas i bilaga II till direktivet endast en plikt att anmäla projektet/verksamheten till en myndighet[6]. Det förefaller som om lagstiftningen i dessa fall inte nödvändigtvis kräver att myndigheten vidtar några åtgärder med anledning av anmälan och än mindre att myndigheten behandlar anmälan som en ansökan om tillstånd för det aktuella projektet. Sverige uppmanas därför att klargöra hur endast anmälningsplikten i den svenska lagstiftningen för vissa projektkategorier som förtecknas i bilaga II till direktivet säkerställer ett korrekt införlivande av de krav som följer av artiklarna 2.1 och 4.2 i direktivet och bilaga II till detta. Direktivet kräver att projekt som förtecknas i direktivet ska vara föremål för *både* ett krav på åtminstone en att göra en behovsbedömning av betydande miljöpåverkan *och* ett krav på tillstånd. I detta sammanhang och för att förenkla texten, kommer det i det följande att hänvisas till förekomsten av endast en anmälningsplikt.

Som anförts ovan avseende artikel 11.2 i direktivet kan underlåtenhet/passivitet inte överklagas i sig i Sverige. Detta innebär att utrymmet för tillgången till rättslig prövning i fråga om projekt som förtecknas i bilaga II till direktivet kan ifrågasättas.

Kommissionen anser att införlivandet av bilaga II inte är klart och precist, såsom krävs enligt domstolens rättspraxis[7]. Till skillnad mot direktivet innehåller svensk lag inte en tydlig (och åtminstone vägledande) förteckning över projekt som ska bli föremål för ett fastställande enligt artikel 4.2 och som ska bli föremål för tillståndsgivning. Detta ger inte exploatörer rättssäkerhet om de rättigheter och skyldigheter som är förknippade med det aktuella projektet. Sverige uppmanas att redogöra närmare för hur införlivandet av bilaga II är förenligt med direktivet.

---

[6] 1 kap. 10–13 §§ miljöprövningsförordningen, som hänvisar till 22, 24–27 och 46 §§ förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

[7] Domstolens dom i mål C-168/85, kommissionen/Italien, REG 1986, s. 2945, punkt 13 [ej i svensk översättning].

Utöver dessa inledande anmärkningar vill kommissionen i det följande kommentera enskilda punkter.

Punkt 1 i bilaga II rör jordbruk, skogsbruk och vattenbruk. Punkt 1 a–d, e och g i bilaga II har följande lydelse:

(a) Projekt för omstrukturering av fastighetsbildningen på landsbygden.
(b) Projekt för utnyttjande av obrukad mark eller delvis orörda naturområden för intensivjordbruk.
(c) Vattenförsörjningsprojekt inom jordbruket, inklusive bevattnings- och markavvattningsprojekt.
(d) Nyplantering av skog och avskogning i syfte att ändra markanvändningen.
[...]
(e) Anläggningar för intensiv djuruppfödning (projekt som inte omfattas av bilaga I).
(f) Intensiv fiskodling.
(g) Återvinning av land från havet.

Det förefaller som om leden a–d och g inte har införlivats.

Vad gäller led e är införlivandelagstiftningen begränsad till anläggningar med stadigvarande djurhållning med mer än 100 djurenheter, men direktivet har inte någon sådan begränsning. Införlivandelagstiftningen utesluter inte heller projekt som inte omfattas av bilaga I. Vidare förefaller det finnas endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten. Denna punkt är således felaktigt införlivad.

Den lagstiftning som införlivar led f föreskriver också endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Punkt 2 i bilaga II rör utvinningsindustri och dess led a–e har följande lydelse:

(a) Stenbrott, gruvdrift i dagbrott och torvutvinning (projekt som inte omfattas av bilaga I).
(b) Underjordisk gruvdrift.
(c) Utvinning av mineraler genom muddring till havs eller i vattendrag.
(d) Djupborrning och då särskilt
(i) geotermisk borrning,
ii) borrning för lagring av kärnavfall,
iii) borrning efter vatten,
dock inte borrning för att undersöka markens bärighet.
(e) Industrianläggningar ovan jord för utvinning av kol, olja, naturgas och malmer, liksom bituminös skiffer.

Led a förefaller ha införlivats genom 4 kap. 5 och 10 §§ miljöprövningsförordningen och 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Det verkar som att det i miljöbedömningsförordningen endast finns en plikt att anmäla de verksamheter som anges i 4 kap. 5 och 10 §§ till den ansvariga myndigheten, men dessa verksamheter verkar inte motsvara de verksamheter som anges i punkt 1 a i bilaga II.

Leden b–e verkar ha införlivats genom uppsamlingsbestämmelserna i 6 kap. 20 och 23 §§ samt 9 kap. 1 § miljöbalken. Som anförts ovan utgör detta inte ett klart och precist införlivande av kraven i ett direktiv och dessa led har därför inte införlivats korrekt.

Vad gäller led d i–iii verkar det som om undantaget "dock inte borrning för att undersöka markens bärighet" inte har införlivats. Vidare förefaller det endast finnas en plikt att anmäla dessa verksamheter till den ansvariga myndigheten. Sverige uppmanas att klargöra hur det svenska införlivandet på denna punkt motsvarar direktivet.

Punkt 3 i bilaga II rör anläggningar för energiproduktion och har följande lydelse:

(a) Anläggningar för produktion av elektricitet, ånga och hetvatten (projekt som inte omfattas av bilaga I).
(b) Anläggningar för transport av gas, ånga och hetvatten; överföring av elektrisk energi med luftledningar (projekt som inte omfattas av bilaga I).
(c) Lagring av naturgas ovan jord.
(d) Lagring under jord av brännbara gaser.
(e) Lagring av fossila bränslen ovan jord.
(f) Industriell tillverkning av briketter av kol och brunkol.
(g) Anläggningar för behandling och lagring av radioaktivt avfall (som inte omfattas av bilaga I).
(h) Anläggningar för produktion av vattenkraftsbaserad energi.
(i) Anläggningar för utnyttjande av vindkraft för energiproduktion (grupper av vindkraftverk).
(j) Anläggningar för avskiljning av CO_2-strömmar för geologisk lagring enligt direktiv 2009/31/EG från anläggningar som inte omfattas av bilaga I till det här direktivet.

Vad gäller led a verkar införlivandet i 2 kap. 8 a § ellagen inte avse "anläggningar" utan snarare den elektrisk starkströmsledningen.

Vad gäller led b verkar införlivandet i 2 kap. 8 a § ellagen inte avse "anläggningar för transport av gas, ånga och hetvatten".

Vad vidare gäller både led a och led b underlåter införlivandelagstiftningen att villkora tillämpningen till projekt som inte omfattas av bilaga I.

Led c tycks ha införlivats genom uppsamlingsbestämmelserna. Som anförts ovan utgör detta inte ett klart och precist införlivande av kraven i ett direktiv.

Vad gäller led d tycks införlivandet finnas i 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 20 kap. 2 § miljöprövningsförordningen. Införlivandelagstiftningen innehåller endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten och den är även begränsad till anläggningar för lagring av mer än 5 000 ton brännbara gaser, vilket begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led e tycks ha införlivats genom uppsamlingsbestämmelserna. Som anförts ovan utgör detta inte ett klart och precist införlivande av kraven i ett direktiv.

Led f förefaller ha införlivats genom 4 kap. 10 § miljöprövningsförordningen och 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Även om lagstiftningen föreskriver om industriell tillverkning av briketter av kol eller brunkol, verkar det som om de nationella bestämmelserna endast föreskriver en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Led g förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 29 kap. 58 § miljöprövningsförordningen. Lagstiftningen är begränsad till att avse högaktivt radioaktivt avfall, och den utesluter inte heller projekt inte omfattas av bilaga I till direktivet.

Leden h och i förefaller ha införlivats genom 2 kap. 8 a § ellagen. Den nationella bestämmelsen nämner varken anläggningar för produktion av vattenkraftsbaserad energi eller anläggningar för utnyttjande av vindkraft för energiproduktion (grupper av vindkraftverk).

Led j förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 29 kap. 62 och 63 §§ miljöprövningsförordningen. Det är oklart om den svenska

införlivandelagstiftningen medför att det projekt som avses i led j omfattas av en skyldighet att göra en behovsbedömning eller om projektet ska bli föremål för en fullständig miljökonsekvensbedömning. Vidare hänvisar införlivandelagstiftningen inte till direktiv 2009/31/EG såsom krävs i direktivets bestämmelse.

Punkt 3 i bilaga II är därför inte korrekt införlivad.

Punkt 4 i bilaga II rör framställning och bearbetning av metaller och dess relevanta delar har följande lydelse:

> a) Anläggningar för produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning.
> b) Anläggningar för behandling av järnbaserade metaller:
> i) genom varmvalsning,
> ii) genom hammarsmide,
> iii) genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall.
> c) Järn- och stålgjuterier.
> d) Anläggningar för smältning, inklusive framställning av legeringsmetaller, av andra ickejärnmetaller än ädelmetaller, inklusive återvinningsprodukter (färskning, formgjutning osv.).
> [...]
> f) Tillverkning och sammansättning av motorfordon samt tillverkning av fordonsmotorer.
> [...]
> j) Formning med användning av sprängmedel.
> [...]

Punkt 4 förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd, 6 § 1 miljöbedömningsförordningen, 9 kap. 1 § och 6 kap. 20 och 23 §§ miljöbalken samt 15 kap. 1–2, 4–5 och 10 §§, 16 kap. 3 § och 18 kap. 5 och 10 §§ miljöprövningsförordningen.

Vad gäller led a, anges i införlivandelagstiftningen järn, men den underlåter att nämna råjärn samt primär eller sekundär smältning och den inkluderar inte kontinuerlig gjutning. Vidare fastställs i införlivandelagstiftningen en minimigräns för produktionen på mer än 2,5 ton per timme eller mer än 21 900 ton per kalenderår, vilket begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse. Vidare förefaller det som om lagstiftningen endast innehåller en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Vad gäller led b är det oklart om den svenska införlivandelagstiftningen medför att det projekt som avses i det ledet omfattas av en skyldighet att göra en behovsbedömning eller om projektet ska bli föremål för en fullständig miljökonsekvensbedömning, eftersom 6 § 1 miljöbedömningsförordningen främst rör projekt som omfattas av bilaga I.

Led b ii förefaller vidare ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 15 kap. 4 § miljöprövningsförordningen. Till skillnad mot direktivet verkar tillämpningen av införlivandelagstiftningen vara villkorad av slagenergin per hammare (mer än 50 kilojoule), den använda värmen (mer än 20 megawatt) och inmatningen (mer än 2 ton råstål per timme/mer än 17 500 ton råstål per kalenderår). Därmed begränsas tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Leden c, d och j förefaller inte ha införlivats.

Vad gäller led f rör införlivandebestämmelserna i 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 18 kap. miljöprövningsförordningen endast motorfordon men inte fordonsmotorer. Vidare är bestämmelserna villkorade av mängd tillverkade

sammansatta motorfordon (fler än 100 motorfordon med en totalvikt per fordon som uppgår till högst 3,5 ton, eller fler än 10 motorfordon med en totalvikt per fordon som uppgår till mer än 3,5 ton). Vidare förefaller det som om lagstiftningen endast innehåller en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

I fråga om leden e, g, h och i verkar det som om de nationella bestämmelserna endast föreskriver en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Punkt 4 i bilaga II är därför inte korrekt införlivad.

Punkt 5 i bilaga II rör mineralindustri och dess relevanta delar har följande lydelse:

(d) Anläggningar för produktion av glas, inklusive sådana som är avsedda för tillverkning av glasfiber.
(e) Anläggningar för smältning av mineraler, inklusive sådana som är avsedda för tillverkning av mineralull.
(f) Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, i synnerhet takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin.

Led d förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 14 kap. 1 och 5 §§ miljöprövningsförordningen. I den mån anläggningarna avser tillverkning av glasfiber, förefaller införlivandebestämmelserna endast gälla en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Led e har införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 14 kap. 2 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen är villkorad av att anläggningen har en kapacitet för smältning av mer än 20 ton per dygn eller mer än 5 000 ton per kalenderår. Därmed begränsas tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led f förefaller inte ha införlivats.

Punkt 6 i bilaga II rör kemisk industri (projekt som inte omfattas av bilaga I). Dess relevanta delar har följande lydelse:

(a) Behandling av mellanprodukter och framställning av kemikalier.
(b) Framställning av bekämpningsmedel, farmaceutiska produkter, färger, lacker, elastomerer och peroxider.
(c) Anläggningar för lagring av olja, petrokemiska och kemiska produkter.

Led a förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 12 kap. 41 § miljöprövningsförordningen. Införlivandebestämmelserna nämner inte framställning av kemikalier. Införlivandebestämmelsen föreskriver vidare endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten

Led b förefaller inte ha införlivats.

Led c förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 20 kap. 1 § miljöprövningsförordningen. Även om bestämmelserna avser anläggningar för lagring av olja, petrokemiska och kemiska produkter, innehåller de nationella bestämmelserna ytterligare villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Punkt 6 är därför inte i överensstämmelse med direktivet.

Punkt 7 i bilaga II rör livsmedelsindustri.

a) Framställning av vegetabiliska och animaliska oljor och fetter.
b) Förpackning och konservering av animaliska och vegetabiliska produkter.
c) Framställning av mejeriprodukter.
d) Bryggning och maltning.
e) Sockervaruindustrier.
f) Slakterier.
g) Industriell framställning av stärkelse.
h) Fiskmjöls- och fiskoljefabriker.
i) Sockerfabriker.

Införlivandebestämmelserna för samtliga led i punkt 7 (i den mån de har införlivats) föreskriver endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten. Kommissionen vill dessutom anföra följande:

Led a förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 5 kap. 19 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver en plikt att anmäla verksamheten och innehåller också ytterligare villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led b förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 5 kap. 28 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver en plikt att anmäla verksamheten och nämner vidare inte konservering av produkterna i fråga.

Led c förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 5 kap. 16 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver en plikt att anmäla verksamheten.

Led d förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 5 kap. 25 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver en plikt att anmäla verksamheten och innehåller också villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led e förefaller inte ha införlivats.

Led f förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 5 kap. 3 § miljöprövningsförordningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver en plikt att anmäla verksamheten och innehåller också villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Leden g, h och i förefaller inte ha införlivats.

Punkt 8 i bilaga II rör textil-, läder- trä- och pappersindustri.

a) Industrianläggningar för framställning av papper och papp (projekt som inte omfattas av bilaga I).
b) Anläggningar för förbehandling (som tvättning, blekning, mercerisering) eller för färgning av fibrer eller textiler.
c) Garverier.
d) Anläggningar för produktion och bearbetning av cellulosa.

Led a förefaller ha införlivats genom § 6 miljöbedömningsförordningen och 9 kap. 3 § miljöprövningsförordningen. De nationella bestämmelserna föreskriver ytterligare villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led b förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen och 6 kap. 1 § miljöprövningsförordningen. De nationella bestämmelserna föreskriver ytterligare villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse.

Led c förefaller ha införlivats genom 6 § miljöbedömningsförordningen, 7 kap. 1–3 §§ miljöprövningsförordningen och 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Den nationella bestämmelsen innehåller villkor som begränsar tillämpningsområdet för direktivets bestämmelse. Lagstiftningen föreskriver endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Led d förefaller inte ha införlivats.

I punkt 9 i bilaga II anges följande:

> Tillverkning och behandling av elastomerbaserade produkter.

Införlivandet är felaktigt eftersom det endast gäller att genom vulkning tillverka gummivaror, vilket inte nämns i direktivet. Vidare nämns inte behandling av gummi i införlivandelagstiftningen. Den nationella bestämmelsen föreskriver endast en plikt att anmäla verksamheten.

Punkt 10 i bilaga II rör infrastrukturprojekt och förtecknar följande:

> a) Anläggning av industriområden.
> b) Projekt för tätortsbebyggelse, inklusive byggande av shoppingcentrum och parkeringsplatser.
> c) Byggande av järnvägar, omlastningsstationer och terminaler för kombinerad trafik (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> d) Anläggning av flygfält (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> e) Byggande av vägar, hamnar och hamnanläggningar, inklusive fiskehamnar (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> f) Anläggning av inre vattenvägar som inte omfattas av bilaga I, anläggningar för reglering av vattenflöden.
> g) Dammar och andra fördämningar eller vattenmagasin för långvarigt bruk (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> h) Spårvägar, upphöjda eller underjordiska järnvägar, hängbanor eller liknande banor av speciell typ som endast eller i huvudsak används för passagerartransport.
> i) Anläggning av rörledningar för gas och olja samt rörledningar för transport av CO_2-strömmar för geologisk lagring (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> j) Anläggning av vattenledningar över långa avstånd.
> k) Kustanläggningar för att bekämpa erosion och havsanläggningar varigenom kustlinjen kan ändras, som till exempel vallar, pirer, vågbrytare och andra anläggningar för skydd mot havet, utom underhåll och återuppbyggnad av sådana anläggningar.
> l) System för utvinning av grundvatten eller konstgjord grundvattenbildning vilka inte omfattas av bilaga I.
> m) Anläggningar för överledning av vatten mellan avrinningsområden vilka inte omfattas av bilaga I.

Leden a och b förefaller ha införlivats genom 4 kap. 34 § PBL. De nationella bestämmelserna verkar dock hänföra sig till planeringsstadiet, inte projektstadiet.

Leden d–m förefaller inte ha införlivats, eftersom kommissionen anser att uppsamlingsbestämmelserna inte utgör ett korrekt införlivande.

Punkt 11 i bilaga II avser andra projekt. Den har följande lydelse:

> a) Permanenta tävlings- och testbanor för motorfordon.
> b) Anläggningar för bortskaffande av avfall (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> c) Avloppsreningsverk (projekt som inte omfattas av bilaga I).
> d) Deponering av slam från reningsverk.
> e) Lagring av järnskrot, inklusive skrotbilar.
> f) Provbänkar, för motorer, turbiner eller reaktorer.
> g) Anläggningar för tillverkning av konstgjorda mineralfibrer.
> h) Anläggningar för återvinning eller förstöring av explosiva ämnen.
> i) Anläggningar för behandling av djurkadaver.

Leden a, f, h och i förefaller inte har införlivats alls.

Leden b–e förefaller inte heller ha införlivats, eftersom kommissionen anser att uppsamlingsbestämmelserna inte utgör ett korrekt införlivande.

Led g förefaller ha införlivats genom 25 § förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd och 14 kap. miljöprövningsförordningen. De nationella bestämmelserna föreskriver endast en plikt att anmäla verksamheten till den ansvariga myndigheten.

Punkt 12 i bilaga II rör turism och fritid. Den har följande lydelse:

> a) Skidbackar, skidliftar och linbanor och härmed förbundna anläggningar.
> b) Hamnar för fritidsbåtar.
> c) Fritidsbyar och hotellkomplex utanför stadsområden och härmed förbundna anläggningar.
> d) Permanenta campingplatser.
> e) Temaparker.

Leden a–e förefaller ha införlivats genom 4 kap. 34 § PBL. De nationella bestämmelserna verkar dock hänföra sig till planeringsstadiet, inte projektstadiet.

I punkt 13 i bilaga II anges följande:

> 13.
> a) Alla förändringar eller utvidgningar av projekt som förtecknas i bilaga I eller denna bilaga, vilka redan har godkänts, utförts eller håller på att utföras och vilka kan få betydande negativ inverkan på miljön (ändringar eller utvidgningar som inte ingår i bilaga I).
> b) Projekt som avses i bilaga I som bedrivs uteslutande eller huvudsakligen för att utveckla och prova nya metoder eller produkter och som inte bedrivs under längre tid än två år.

Leden a och b förefaller inte har införlivats alls.

Bilaga II.A rör uppgifter som avses i artikel 4.4 i direktivet och som ska lämnas av exploatören om de projekt som förtecknas i bilaga II.

Det förefaller som om kraven i bilaga II.A finns i 6 kap. 26 § miljöbalken, 8 och 10–13 §§ miljöbedömningsförordningen samt i sektorsspecifik lagstiftning, nämligen 3 kap. 8 § vägförordningen, 4 § lagen om vissa rörledningar, 8 § förordningen om byggande av järnväg, 2 kap. 8 a § ellagen och 2 kap. 7 § naturgaslagen.

I punkt 1 a i bilaga IIA anges följande:

> En beskrivning av projektet, däribland särskilt
> (a) en beskrivning av hela projektets fysiska karakteristika och, i tillämpliga fall, av rivningsarbeten,

Den ovannämnda svenska införlivandelagstiftningen använder begreppet *utformning*, men hänvisar inte till projektets fysiska karakteristika. Det är inte klart om detta begrepp också innefattar sådana karakteristika.

Bilaga IV

Bilaga IV handlar om uppgifter till miljökonsekvensbeskrivningen. Som angetts ovan angående artikel 5.1 påverkar bristerna i införlivandet av denna bilaga förenligheten av införlivandet av artikel 5.1 i en sådan utsträckning att både artikel 5.1 och bilaga IV betraktas som felaktigt införlivade.

De relevanta delarna av bilaga IV har följande lydelse:

> 1. En beskrivning av projektet, däribland särskilt
> [...]
> (b) en beskrivning av hela projektets fysiska karakteristika, i tillämpliga fall även nödvändiga rivningsarbeten, och behovet av mark under uppbyggnads- och driftsfaserna,
> (c) en beskrivning av vad som främst karakteriserar projektets driftsfas (såsom eventuella produktionsprocesser), exempelvis energibehov och energianvändning, arten och mängden av de material och de naturresurser (inklusive vatten, mark, jord och biologisk mångfald) som används,
> d) en uppskattning av typ och mängd av förväntade restprodukter och utsläpp (såsom vatten-, luft- och markföroreningar [ovan och under jord], buller, vibrationer, ljus, värme, strålning) samt mängd och typ av avfall som alstras under uppbyggnads- och driftsfaserna.
>
> 5. En beskrivning av de troliga, mer betydande miljöeffekterna av bland annat
> [...]
> b) utnyttjandet av naturresurser, bland annat mark, jord, vatten och biologisk mångfald, där hänsyn i möjligaste mån tas till en hållbar tillgång till dessa resurser,
> [...]
> e) kumulativa effekter i förhållande till andrabefintliga och/eller godkända projekt, med beaktande av eventuella befintliga miljöproblem i områden som är av särskild miljömässig betydelse och som antas bli påverkade, eller utnyttjandet av naturresurser,
>
> Beskrivningen av de förväntade betydande effekterna på de faktorer som specificeras i artikel 3.1 bör innefatta den direkta inverkan, liksom varje indirekt, sekundär, kumulativ, gränsöverskridande, kort-, medellång- eller långsiktig, bestående eller tillfällig, positiv eller negativ inverkan av projektet. Vid beskrivningen bör hänsyn tas till de miljömål som fastställts på unions- eller medlemsstatsnivå och som är relevanta för projektet.
> [...]
> 7. En beskrivning av planerade åtgärder för att undvika, förebygga, minska eller om möjligt motverka sådana konstaterade betydande negativa miljöeffekter och i förekommande fall en beskrivning av föreslagna kontrollförfaranden (exempelvis utarbetande av en efterhandsanalys). Den beskrivningen bör innefatta i vilken utsträckning betydande negativa miljöeffekter undviks, förebyggs, minskas eller motverkas och bör omfatta både uppbyggnads- och driftsfasen.
> 8. En beskrivning av projektets förväntade betydande negativa miljöeffekter till följd av projektets känslighet för risker för allvarliga olyckor och/eller katastrofer som är relevanta för det berörda projektet. Relevant tillgänglig information från riskbedömningar som genomförts i enlighet med unionslagstiftning, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/18/EU och rådets direktiv

2009/71/Euratom, eller relevanta bedömningar som genomförts i enlighet med nationell lagstiftning får användas i detta syfte, förutsatt att kraven i detta direktiv uppfylls. I förekommande fall bör denna beskrivning omfatta planerade åtgärder för att förebygga eller begränsa betydande negativa miljöeffekter av sådana händelser, och uppgifter om beredskapen för och föreslagna insatser vid krissituationer.

Det förefaller som om punkt 1 b har införlivats genom 16 § miljöbedömningsförordningen. Införlivandelagstiftningen nämner endast behovet av mark och förutsebara rivningsarbeten, men kräver inte någon information om projektets fysiska karakteristika.

Det förefaller som om punkt 1 c har införlivats genom 6 kap. 35 § miljöbalken och 16 § miljöbedömningsförordningen. Införlivandelagstiftningen nämner inte vad som främst karakteriserar projektet och anger inte heller att naturresurser omfattar vatten, mark, jord och biologisk mångfald.

Det förefaller som om punkt 1 d har införlivats genom 16 § miljöbedömningsförordningen. Införlivandelagstiftningen hänvisar i allmänna termer till restprodukter, avfall och utsläpp men inte till vatten-, luft- och markföroreningar (ovan och under jord), buller, vibrationer, ljus, värme och strålning. Sverige uppmanas att klargöra hur det säkerställs att direktivets bestämmelse införlivas fullständigt på denna punkt.

Det förefaller som om punkt 5 b har införlivats genom 1 kap. 1 § och 6 kap. § 2 miljöbalken samt 18 § miljöbedömningsförordningen. Införlivandelagstiftningen nämner inte en hållbar tillgång till de angivna resurserna.

Det förefaller som om punkt 5 e har införlivats genom 18 § miljöbedömningsförordningen. Införlivandelagstiftningen behandlar andra befintliga och/eller godkända projekt, men beaktar inte eventuella befintliga miljöproblem i områden som är av särskild miljömässig betydelse och som antas bli påverkade, eller utnyttjandet av naturresurser.

Punkt 5 sista meningen har införlivats genom 6 kap. 35 § miljöbalken. Införlivandelagstiftningen nämner inte sekundär och gränsöverskridande inverkan.

Punkt 7 i bilaga IV förefaller ha införlivats genom 6 kap. 35 § miljöbalken. Införlivandelagstiftningen hänvisar inte till punkt 7 andra meningen, dvs. att beskrivningen bör innefatta i vilken utsträckning betydande negativa miljöeffekter undviks, förebyggs, minskas eller motverkas. Den nämner inte heller att beskrivningen bör omfatta både uppbyggnads- och driftsfasen.

Det förefaller som om punkt 8 har införlivats genom 19 § miljöbedömningsförordningen. I införlivandelagstiftningen krävs inte någon information om projektets förväntade betydande negativa miljöeffekter till följd av projektets känslighet för risker för allvarliga olyckor och/eller katastrofer som är relevanta för det berörda projektet. Den hänvisar inte heller till de relevanta direktiv eller annan nationell lagstiftning som anges i punkten.

Slutsats

Europeiska kommissionen anser följaktligen att Konungariket Sverige inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/52/EU

av den 16 april 2014 om ändring av direktiv 2011/92/EU om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, genom att underlåta att korrekt införliva

- artiklarna 1.2, 2.1, 3.2, 4.1–4.6, 5.1–5.3, 6.1–6.3, 6.6, 8, 8a, 9, 9a, 10 och 11 i det direktivet samt
- bilaga I punkterna 1–13, 15–16 och 22–24,
- bilaga II,
- bilaga II.A punkt 1, och
- bilaga IV punkterna 1, 5, 7 och 8,

till det direktivet.

I enlighet med artikel 258 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt uppmanar kommissionen den svenska regeringen att inkomma med sina synpunkter i ärendet inom två månader från mottagandet av denna skrivelse.

Kommissionen förbehåller sig rätten att, efter att ha tagit del av synpunkterna eller om synpunkter inte har kommit in inom utsatt tid, vid behov avge ett motiverat yttrande enligt samma artikel.

Med vänlig hälsning

På kommissionens vägnar

Karmenu VELLA
Ledamot av kommissionen

VIDIMERAD KOPIA
Generalsekreteraren genom
P.O.
Jordi AYET PUIGARNAU
Kanslichef
EUROPEISKA KOMMISSIONEN